

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Ala Cobăneanu, Dumitru Visternicean,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocații Medeleanu Roman, Munteanu Angela în numele inculpatului Șveț Andrei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Șveț Andrei Xxxx,

născut la xxxx, originar din r-nul Xxxx, s. Xxxx, fără loc permanent de trai.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 17.11.2014 - până la 27.04.2015 (instanța de fond);
2. de la 02.06.2015-07.11.2016, de la 06.04.2017 – până la 26.09.2017 (instanța de apel);
3. de la 12.01.2017 - până la 14.03.2017, de la 05.12.2017 – până la 06.03.2018 (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 27 aprilie 2015, Șveț Andrei a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), 188 alin.(2) lit.b),d),e) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Procesul penal în privința lui Șveț Andrei în baza art.42 alin. (2), 164 alin. (2) lit. e) Cod penal a fost încetat, în legătură cu existența unei circumstanțe care exclude posibilitatea atragerii la răspundere penală.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, de către organul de urmărire penală Șveț Andrei a fost învinuit de faptul că la 24 iulie 2009, aproximativ la ora 23 ⁴⁰, aflându-se în s. Xxxx, r-nul Xxxx, acționând cu intenție directă și urmărind scopul răpirii persoanei, împreună și prin înțelegere prealabilă cu trei persoane neidentificate de organul de urmărire

penală, în timp ce se afla în locuința lui Xxx, în prezența lui Xxx și Xxx, i-au aplicat lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului lui Xxx, cauzându-i potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 165 „D” din 12.08.2009, vătămări corporale ușoare. Ulterior, împotriva voinței lui Xxx, l-au scos din locuință, urcându-l cu forța pe bancheta din spate a unui automobil de model nestabilit de organul de urmărire penală, condus de către unul din complicii lui Șveț A., privându-l ilegal de libertate, transportându-l în s. Xxx, r-nul Xxx, la marginea unei păduri, unde l-au bătut, dezbrăcat și abandonat.

Tot el, este învinuit că la 24 iulie 2009, aproximativ la ora 23³⁰, aflându-se în s. Xxx, r-nul Xxx, acționând cu intenție directă și urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, împreună și prin înțelegere prealabilă cu trei persoane neidentificate de organul de urmărire penală, a pătruns în locuința lui Xxx, unde intenționat l-au atacat pe ultimul și concubina acestuia Xxx, aplicându-i lui Xxx, multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste cap și diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 165 „D” din 12.08.2009, vătămări corporale ușoare, iar lui Xxx, aplicându-i lovituri cu picioarele peste corp, cauzându-i dureri fizice, după care, în mod deschis, au sustras de la Xxx un telefon mobil de model „Xxx” la prețul de 500 lei, care aparținea lui Xxx, cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului în baza art. 42 alin.(2), 188 alin.(2) lit.b),d),e) Cod penal la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis. Totodată, să fie menținute dispozițiile sentinței privind încetarea procesului penal pe capătul de învinuire în baza art. 42 alin.(2), 164 alin.(2) lit.e) Cod penal, în legătură cu existența unei circumstanțe care exclude atragerea la răspundere penală.

A indicat că atât în cadrul urmăririi penale, cât și judecării cauzei au fost aduse probe concludente și pertinente care confirmă că inculpatul a comis infracțiunea de tâlhărie. Mai mult, din declarațiile părții vătămate Xxx rezultă că în drum spre automobil, inculpatul Șveț A. i-a luat din mână, forțat, telefonul mobil de model „Nokia” de culoare sură.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de procuror.

5. Instanța de apel a conchis că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, just ajungând la concluzia achitării

inculpatului. Astfel, probele administrate nu confirmă vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), 188 alin.(2) lit.b), d), e) Cod penal.

Prima instanță corect a constatat că de către acuzatorul de stat nu au fost prezentate probe concludente și pertinente care ar demonstra vinovăția lui Șveț A. în infracțiunea de tâlhărie, pronunțând în acest sens o sentință de achitare, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Părțile vătămate Xxxx, Xxxx și Xxxx nu au indicat că telefonul mobil a fost sustras deschis în timpul incidentului, ci doar că acesta a dispărut după ce Xxxx a fost scos forțat din casă. Nici una din victime nu a declarat că ar fi văzut ca făptuitorii să ia telefonul din mâinile lui Xxxx, precum și nici alte lucruri din casă.

Prin urmare, acțiunile inculpatului și a celorlalți coparticipanți, de atac și provocarea vătămarilor corporale ușoare s-au realizat cu scopul de a-l răpi și a se răzbuna pe partea vătămată Xxxx, ceea ce se încadrează în componența infracțiunii prevăzute la art. 164 Cod penal, dar nu cu scopul sustragerii bunurilor ultimului.

După cum s-a constatat, atacul asupra părții vătămate Xxxx a fost efectuat în scopul răpirii acestuia.

Astfel, prima instanță în mod just a dispus achitarea lui Șveț A. de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), 188 alin.(2) lit.b),d),e) Cod penal în baza temeiului că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

6. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul, care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului a indicat că instanța de judecată nu a ținut cont și nu a apreciat probele ce confirmă vinovăția inculpatului în baza infracțiunii de tâlhărie, eronat constatând lipsa scopului de sustragere a inculpatului și complicilor acestuia în momentul pătrunderii în domiciliul lui Xxxx, cât și ulterior. Astfel, instanța a ignorat declarațiile părții vătămate Xxxx, făcute în cadrul urmăririi penale conform cărora în drum spre automobil, unul din agresori, și anume Șveț A. i-a luat din mână, forțat, telefonul mobil de model „Xxxx”, de culoare sură.

Astfel, partea vătămată Xxxx, în prima instanță a declarat că a dorit să încuie ușa, însă nu a reușit și una din acele persoane a început să lovească, în acest timp a încercat să telefoneze un prieten pentru ca să-i vină în ajutor, însă nu

a reușit întrucât era lovit cu pumnii și picioarele, iar ulterior l-au scos din casă și l-au urcat într-un automobil de model „Xxxx” pe bancheta din spate care se afla la o distanță de aproximativ 50 m. de locuința sa. Telefonul mobil, ce aparținea concubinei sale, se afla la el în mână, însă nu l-a mai găsit după acest caz. În cadrul instanței de apel, partea vătămată Xxxx, a declarat că susține declarațiile date la faza urmăririi penale și în prima instanță.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 14 martie 2017, a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a conchis că instanța de apel a constatat confuz, neclar și absolut divergent că probele administrate nu confirmă vina inculpatului, procurorul nu a prezentat probe care ar demonstra vinovăția lui Șveț A., instanța de fond a pronunțat corect a sentință de achitare pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, totodată a indicat temeiul de achitare că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Astfel, constatarea faptului că acțiunile inculpatului și a celorlalți coparticipanți, de atac și provocarea vătămarilor corporale ușoare au fost realizate nu în scopul sustragerii bunurilor ultimului ..., că atacul asupra victimei a avut loc în scopul răpirii acestuia, contravine faptului că – *atacul* este un element al infracțiunii de tâlhărie, iar potrivit jurisprudenței naționale, tâlhăria se consideră consumată din momentul atacului asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor.

8. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017, a fost admis apelul declarat de procuror, casată parțial sentința contestată și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Șveț Andrei a fost condamnat în baza art. 42 alin.(2), 188 alin.(2) lit.b),d) Cod penal la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În rest, sentința a fost menținută.

9. Instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii de către Șveț A. a infracțiunii prevăzută de art. 42 alin.(2), 188 alin.(2) lit.b),d) Cod penal – comiterea în calitate de autor a tâlhăriei, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru sănătatea persoanei agresate, săvârșit de mai multe persoane, prin pătrunderea în locuință, totodată a conchis că, soluția instanței de fond privind achitarea inculpatului în baza normei date, este una neîntemeiată, care a

fost apreciată incorect (f.d. 34-35, vol.IV).

Astfel, instanța a reținut că nu poate fi luată în considerare versiunea inculpatului privind nerecunoașterea vinei, aceasta fiind depusă cu scopul de a prezenta o stare de fapt nereală și neplauzibilă care să-i atenuieze răspunderea penală, precum și declarațiile inculpatului contravin cumulului de probe cercetate și analizate. Prin urmare, Șveț A. a pledat nevinovat, explicând că în seara indicată nu a fost în casă la partea vătămată, considerând că părțile vătămate au indicat la el, din spusele inspectorului de sector.

În acest sens, instanța a indicat, că nu sunt temeiuri și probe de a considera că părțile vătămate l-au calomniat pe Șveț A., or, victimele Xxxx, Xxxx și Xxxx, l-au recunoscut pe Șveț A. ca persoana care a intrat în casă, l-a bătut pe Xxxx, l-a dus cu forța, totodată i-a sustras telefonul mobil, declarații, care sunt consecutive, și coroborează cu alte probe, acestea fiind veridice. Mai mult, părțile vătămate, fiind avertizate de răspundere penală pentru darea declarațiilor false, au dat declarații sub jurământ în instanța de fond, iar Xxxx și în instanța de apel, a confirmat cu certitudine declarațiile date la urmărirea penală, conform cărora a arătat la inculpatul Șveț A. ca la una din persoanele care au comis atacul tâlhăresc împotriva lui, sustrăgându-i telefonul mobil, l-au bătut și răpit.

La fel, fiind audiat în instanța de fond și la urmărirea penală, Xxxx a declarat că i-a dat telefonul mobil lui Xxxx, iar în timpul când a auzit că au strigat la poartă, și când el a vrut să sune, s-a stins și lumina, fapt confirmat și prin declarațiile părții vătămate Xxxx, care a declarat că Xxxx a luat telefonul de la sora sa să sune la poliție, dar a fost bătut cu pumnii și picioarele, fiind scos afară. Telefonul surorii sale a fost sustras de băieții în cauză, printre care era și inculpatul, în momentul când au intrat în casă.

Totodată, instanța a respins, argumentele inculpatului precum că în noaptea comiterii infracțiunii nu era printre agresori, deoarece acestea sunt combătute prin declarațiile părților vătămate Xxxx, Xxxx și Xxxx, care în instanța de apel, care a susținut declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale, conform cărora l-a recunoscut pe inculpat ca una din persoanele care a comis atacul în privința sa, luându-i telefonul mobil.

10. Împotriva deciziei nominalizate au declarat recurs ordinar avocații Medeleanu R. și Munteanu A. în numele inculpatului, care au solicitat:

- avocatul Medeleanu R., invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6),8), 12) CPP, solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare.

A indicat că instanța de apel potrivit art. 414, 415 alin.(1) și 417 CPP, este obligată să judece apelul, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, iar

în decizie să expună fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției sale.

La judecarea apelului, instanța a admis erori procesuale și anume, potrivit art. 415 alin.(2¹) CPP, judecând apelul împotriva sentinței de achitare, instanța nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie.

Reieșind din materialele cauzei, instanța de apel, cu toate că a audiat inculpatul, partea vătămată Xxxx care a depus declarații contradictorii, a făcut referire și la declarațiile părților vătămate Xxxx, Xxxx, a martorului Ternovețchi N. depuse în prima instanță, fără a-i audia pe viu în ședința de judecată, inclusiv a examinat și alte probe în confirmarea vinovăției inculpatului, însă nu a cercetat, verificat și apreciat în decizie declarațiile lui Șveț A., care nu a recunoscut vina, precum nici nu le-a descris în hotărârea judecătorească.

Astfel, la baza deciziei de condamnare au fost puse aceleași declarații, care au stat la baza soluției de achitare, însă fiindu-le date o altă apreciere, ceea ce contravine dreptului la un proces echitabil, prin urmare fiind condamnat în baza art. 188 alin.(2) lit.b),d) CP.

În speță, nu există elementele componenței de infracțiune incriminată inculpatului, iar instanța de apel nu a ținut cont de principiul legalității procesului penal, care potrivit art. 389 alin.(1) CPP, sentința de condamnare se adoptă numai cu condiția în care în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului a fost confirmată prin ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. Nu a fost probată vina lui Șveț A., existând doar presupuneri, care nu au fost înlăturate de către acuzare.

- avocatul Munteanu A., care invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6) și 8) CPP, solicită, casarea deciziei contestate și pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

În argumentarea recursului a menționat că la baza soluției de condamnare instanța s-a bazat pe probele administrate și anume: declarațiile părților vătămate Xxxx, Xxxx, Xxxx, ale martorului Tîrnovețchi N., precum și procesul-verbal de audierea a lui Xxxx din 10.08.2009 și 28.01.2012, procesul verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie.

Însă, la aprecierea probelor instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, deoarece Xxxx a declarat că nu-și aduce aminte dacă în seara incidentului l-a văzut pe Șveț A. în casa surorii sale Xxxx. Sora sa și

concubinul acesteia XxxX i-au spus că l-au recunoscut pe Şveţ A. cum a intrat în casă și de aceea a confirmat recunoașterea în procesul de prezentare spre recunoaștere.

Cât privește declarațiile lui xxxX a reținut că aceasta nu l-a văzut, sau recunoscut printre persoanele care l-au atacat pe Şveţ A.

Despre participarea lui Şveţ A. la comiterea tâlhăriei nu cunoaște, nu l-a văzut, dar i-a comunicat XxxX, cu care a discutat după cele întâmplate.

XxxX a relatat că telefonul surorii sale a fost sustras de băieții care au intrat în casă, însă aceasta nici la urmărirea penală, cât și judecarea cauzei nu a afirmat că telefonul mobil a fost sustras de către Şveţ A.

Prin urmare, invocarea declarațiilor părții vătămate XxxX în susținerea concluziei că Şveţ A. a sustras telefonul mobil a lui XxxX este o eroare a circumstanțelor de fapt, ceia ce este inadmisibil.

Necătând la faptul că partea vătămată XxxX a fost audiat sub jurământ, acesta a declarat că nu a recunoscut pe nimeni din atacatori, deoarece era întuneric. Fiind vizat de către polițistul de sector i-a declarat că cu siguranță a fost Şveţ A.

Mai mult ca atât, însăși XxxX a relatat că după ce l-a văzut pe Şveţ A. și-a dat seama că făptașul nu este el.

Astfel, deoarece polițistul de sector a depus declarația menționată mai sus, partea vătămată Moisei S. în procesul urmăririi penale a declarat că Şveţ A. l-a răpit și a sustras telefonul mobil al părții vătămate XxxX.

Totodată, declarațiile lui Tîrnovețchi N. la fel au fost influențate de colaboratorul de poliție, care i-a comunicat că a găsit persoanele ce l-au lovit pe XxxX, printre care era și Şveţ A.

Telefonul mobil pretins că ar fi fost sustras de către Şveţ A. nu a fost depistat la acesta, iar nici o persoană audiată nu a indicat că ar fi văzut telefonul mobil la inculpat.

Recunoașterea lui Şveţ A. după fotografie, nu confirmă sustragerea de către el a telefonului mobil.

Acțiunile lui Şveţ A. nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, iar probele administrate au fost apreciate incorect.

11. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate de către avocați în numele inculpatului, considerându-le inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate, invocând că recurenții consideră că fapta incriminată nu întrunește elementele infracțiunii și faptei săvârșite și s-

a dat o încadrare juridică greșită, însă instanța de apel, rejudecând cauza, just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corect, au încadrat acțiunile făptuitorului. Astfel, recurenții nefiind de acord cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele date nu se conțin în temeiul prevăzut de art. 427 alin.(1) CPP.

12. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră că acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute la art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurenți și este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Recurenții în recursurile declarate au invocat temei pentru recurs prevederile art. 427 alin.(1) pct.6), 8) și 12) Cod de procedură penală, care prevede că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța de judecată a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul constată că nici unul din temeiurile, la care se referă autorii recursurilor, nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Cu referire la temeiul pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, invocat de către avocatul Medeleanu R., Colegiul penal îl apreciază ca fiind formal indicat, nefiind desfășurat, deoarece nu a nominalizat care anume situație, prevăzută la prevederea legală a temeiului menționat, este incidentă în cauză.

Sub acest aspect, instanța de recurs constată că temeiul pentru recurs nominalizat a fost indicat pur declarativ și este neîntemeiat, deoarece recurentul nu a specificat concret în ce constau erorile prevăzute de respectivul temei pentru recurs.

Starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de apel concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

Din textul deciziei recurate rezultă că instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat de acuzatorul de stat, precum și se vede că dispozitivul deciziei nu contrazice cu motivarea soluției, acesta este expus destul de clar.

Instanța de apel, examinând apelul declarat, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, inclusiv a audiat inculpatul, partea vătămată Xxxx, a verificat și cercetat actele cauzei, care, fiind coroborate cu înscrisurile anexate la dosar și cu celelalte probe, au permis instanței de apel de a conchide că vina lui Șveț A. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), 188 alin.(2) lit. b), d) Cod penal, este dovedită.

Argumentele avocaților Medeleanu R. și Munteanu A. în numele inculpatului, precum că instanța de apel a apreciat incorect și unilateral probele administrate în cauză nu au nici un suport legal.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de recurenți sunt nefondate, întrucât vinovăția lui Șveț A. în săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate, nefiind comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei alte soluții.

Pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Din conținutul hotărârii judecătorești contestate rezultă că această concluzie s-a tras, având în vedere *declarațiile părții vătămate Xxxx*, care în cadrul ședinței instanței de apel a declarat că susține declarațiile date anterior în cadrul urmăririi penale, unde a relatat că se află cu inculpatul în relații de prietenie. La data de 24.07.2009, ora nu își amintește, era seara târziu, s-a întors de la o zi de naștere împreună cu concubina sa, Xxxx. Pregătindu-se de culcare au auzit câinele. A ieșit la ușă și a văzut patru persoane necunoscute

care s-au pornit spre ușa casei. Persoanele date vorbeau în limba rusă. Curtea nu era luminată, iar persoanele date au deconectat lumina de la contorul electric. Însă, aceștia luminau de la brichetă. A vrut să închidă ușa, însă nu a reușit, iar una din acele persoane a început să-l lovească. În acel timp a încercat să telefoneze unui prieten, însă nu a reușit, deoarece era lovit cu pumnul și picioarele. Ulterior, a fost scos din casă și urcat într-un automobil de model „Xxxx” pe bancheta din spate. Telefonul mobil de pe care a încercat să telefoneze era la el în mână, însă după acest caz nu l-a mai găsit. Telefonul aparținea concubinei sale și nu cunoaște dacă i-a fost restituit. A fost transportat într-o direcție necunoscută, după care au coborât jos și aceștia au continuat să-l lovească, în urma căruia și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit nu știa unde se află, era întuneric, însă a mers și a dat de o harbuzărie ce aparținea lui Tîrnovețchi N., care a apelat la serviciu medical. În ședința instanței de fond victima a relatat că a fost vizitat de colaboratorul de poliție cărora le-a comunicat că nu a recunoscut pe nimeni din persoanele care l-au atacat, deoarece era întuneric. Acesta i-a spus că cu siguranță la comiterea infracțiunii a participat Șveț A., afirmație cu care a fost și el de acord. În vizită la spital a venit și concubina sa, care l-a fel i-a spus că Catană I. a fost la ea și i-a spus că una din persoanele care a aplicat lovituri era Șveț A. Astfel, după ce l-a văzut pe inculpat și-a dat seama că nu era el făptașul. Față de inculpat nu are careva pretenții; - *declarațiile părții vătămate Xxxx*, care a declarat că în an. 2008 sau 2009, lunile iunie-iulie, fiind în ospeție la sora sa Xxxx, în casa unde locuia cu Xxxx, aproximativ la ora 22⁰⁰ – 23⁰⁰, cum ședea și citea o carte, a auzit voci strigând „Serii”. După câteva minute s-a stins lumina. În casă au intrat 4 băieți. În camera din spate dormea sora sa, copilul și cu Serghei, iar în prima odaie dormea ea. După ce s-a stins lumina, în odaie au intrat 4 băieți, care luminau de la bricheta. Au început să-l bată pe Xxxx. Sora sa s-a implicat în conflict, unde a fost lovită și ea, după care au dat-o într-o parte. Ulterior dânsa a intrat în odaie și l-a împins pe unul din băieți, spunându-i surorii sale să fugă cu copilul. După ce Xxxx a ieșit din cameră, ea a rămas în odaie, unde a fost lovită. Aceștia l-au luat pe Xxxx, l-au scos afară unde l-au bătut, apoi, l-au dus într-o direcție necunoscută. Înainte de aceasta ea i-a transmis telefonul mobil lui Serghei, în timpul când a auzit că au strigat la poartă, telefonul a fost cerut de Serghei. Când Xxxx a vrut să sune, s-a stins și lumina. Dimineața aproximativ la ora 04⁰⁰, Xxxx a fost adus acasă, era bătut foarte tare. Cu Xxxx

și sora au au discutat despre cele întâmplate, și ei i-au spus că l-au recunoscut pe Șveț A. cum a intrat în casă, fapt care l-au confirmat și la prezentarea spre recunoaștere. A înțeles că a avut loc o ceartă între Xxxx și Șveț A, însă nu cunoaște detaliile; - *declarațiile părții vătămate Xxxx, depuse în cadrul instanței de fond,* care a explicat că cu Xxxx s-a aflat în relații de concubinaj timp de un an, au locuit împreună. Pe data de 28 iunie sau iulie, anul nu și-l amintește precis era 2008 sau 2009, în jurul orelor 23³⁰, la ei în ospeție era sora sa, Xxxx, care a stat cu copilul. S-au culcat, apoi au auzit la poartă strigând în limba rusă „Serghei, Serioja”. A strigat o persoană de gen masculin. După care, s-a stins lumina de la contor și au intrat 4 băieți în casă, prin odaia unde dormea sora sa, au lovit-o pe ultima. În acel moment ea l-a sculat pe Xxxx, și el a cerut să sune la poliție. Pentru aceasta el a luat telefonul de la sora sa. În acest timp ea a fost trasă de păr, târâtă pe jos și lovită în burtă de băieții care au intrat în casă. A fost strânsă de gât și atunci a pierdut sarcina. După care, l-au luat pe Xxxx care era îmbrăcat doar în lenjeria de corp și l-au scos afară. Dânsa s-a pornit după ei, dar unul din băieți a îndreptat pistolul spre ea și i-a spus să nu se amestece unde nu trebuie, în limba rusă. Aproximativ la ora 04⁰⁰, Xxxx a fost adus acasă lovit, fiind transportat de către o persoană care l-a găsit într-o harbuzărie. A discutat după incident cu xxxx, care i-a spus că a fost lovit de către Șveț A. și fratele lui, care încă era cu cineva, însă nu l-a recunoscut. Telefonul surorii sale a fost sustras de către băieții care au intrat în casă. Printre persoanele care au intrat în casă în seara incidentului era și Șveț A. împreună cu alți trei băieți. Ea și sora sa au fost amenințate când au fost la poliție de către Șveț A. că dacă vor spune de cine au fost bătute, le va găsi și din pământ. În acea seară, inculpatul a lovit cu picioarele în concubinul său împreună cu alte persoane; - *declarațiile martorului Ternovețchi N.,* care a relatat că deține un hectar de pământ unde erau cultivați pepeni roșii. La ora 01⁰⁰, a fost telefonat de către feciori, care i-au spus că este o persoană dezbrăcată. Persoana depistată a fost oprită de câinii care păzesc teritoriul. L-a urcat în automobil și de la început nu l-a recunoscut, după care a înțeles că este Moisei S. Acesta i-a spus că a fost lovit, era dezbrăcat și avea nasul spart. A doua zi a venit polițistul de sector, Catană I., care i-a comunicat că a găsit persoanele ce l-au lovit pe Xxxx, printre care era Șveț A. fără a nominaliza numele acestuia sau alte persoane implicate, precum și probele materiale – *plângerea lui Xxxx din 30.07.2009,* potrivit căreia solicită atragerea la răspundere a persoanelor

necunoscute, printre care l-a recunoscut doar pe Șveț A.; - *procesul-verbal de audiere a părții vătămate Xxxx din 10.08.2009 și cel suplimentar din 28.01.2013*, din care rezultă, că victima cu certitudine declară că unul din persoanele care au intrat în casă, l-au atacat, bătut și i-au luat telefonul mobil, este inculpatul Șveț A.; - *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 21.01.2013*, unde Xxxx a recunoscut persoana sub nr.3 – acesta fiind Șveț A, ca unul dintre persoanele ce au pătruns în locuința din s. Xxxx, l-au bătut pe Moisei S., luându-l cu forța. Această acțiune procesuală a fost petrecută în prezența avocatului și nu a fost contestată, prin urmare temei de a o declara nulă lipsește; - *procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 21.01.2013*, prin care Xxxx a menționat că recunoaște persoana sub nr. 1, acesta fiind Morăraș S.; - *raportul de expertiză medico-legală nr. 165 D din 11.08.2009*, potrivit căreia lui Xxxx i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare care au dus la dereglarea sănătății de la 6 până la 21 de zile sau de scurtă durată.

Colegiul menționează, că instanța a făcut o analiză amplă probelor acumulate pe cauză, a indicat pentru care motive s-au admis unele probe și s-au respins altele, argumentând detaliat hotărârile adoptate. Prin urmare, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Dezacordul autorilor recursurilor cu aprecierea probelor dată de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

Cât privește argumentele avocaților inculpatului că decizia de condamnare este una neîntemeiată, acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă care ar confirma vinovăția lui Șveț A., declarațiile părții vătămate Xxxx sunt contradictorii, deoarece de la bun început a relatat că nu a recunoscut pe nimeni din atacatori, deoarece era întuneric, apoi după ce a fost vizitat de polițistul de sector acesta a declarat că cu siguranță a fost Șveț A., prin urmare, a făcut și el declarația menționată de polițist că Șveț A. l-a răpit și a sustras telefonul mobil a părții vătămate Xxxx, inclusiv și declarațiile că după ce l-a văzut pe Șveț A. și-a dat seama că făptașul nu este acesta, Colegiul penal reține că, în speță lipsesc careva temeiuri și probe de a considera că părțile vătămate l-au calomniat pe inculpat, or, atât Xxxx, Xxxx, cât și Xxxx, l-au recunoscut pe Șveț A. ca persoana care a intrat în casă, l-au bătut pe Xxxx, l-au

după cu forța și i-au sustras telefonul mobil, declarații care sunt consecutive și coroborează cu celelalte probe, acestea fiind veridice.

Mai mult ca atât, părțile vătămate, au fost avertizate de răspunderea penală pentru darea declarațiilor false, unde au depus declarații în instanța de fond, iar victima Xxxx inclusiv și în cadrul instanței de apel, unde a confirmat cu certitudine declarațiile sale depuse la urmărirea penală, potrivit căreia *a indicat la inculpatul Șveț A. ca la una din persoanele care au comis atacul tâlhăresc împotriva lui, sustrăgându-i telefonul mobil, lovindu-l și l-au răpit.*

Prin urmare, toate probele prezentate și cercetate în mod legal în cadrul ședinței instanței de apel au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului Șveț A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), 188 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, iar temeiuri pentru casarea hotărârii judecătorești lipsesc.

Totodată, instanța de apel, corect a menționat că Șveț A. s-a aflat în căutare, fiind reținut în Federația Rusă, iar în temeiul demersului Procurorului General din 03.10.2013 a fost extrădat în R. Moldova și potrivit sentinței din 27.04.2015 a fost încetat procesul penal în privința lui Șveț A. în baza art. 42 alin.(2), 164 alin.(2) lit.c) Cod penal, fără temei de reabilitare, în legătură cu existența unei circumstanțe care exclude posibilitatea atragerii la răspundere penală – lipsa consimțământului statului străin care l-a extrădat pe inculpat pentru atragerea acestuia la răspundere penală în baza art. 42 alin.(2), 164 alin.(2) lit.e) Cod penal, soluție care nu a fost contestată de inculpat, având puterea lucrului judecat.

La fel, Colegiul conchide ca neveridice argumentele inculpatului precum că în noaptea comiterii infracțiunii el nu era printre agresori, dar se afla în Chișinău, or, acesta nu a prezentat careva probe care ar confirma versiunea sa, mai mult că declarațiile lui Șveț A. se combat prin declarațiile părților vătămate, care au relatat cu lux de amănunte evenimentele petrecute și care l-au recunoscut pe inculpat ca fiind una din persoanele care a comis atacul tâlhăresc.

Cu referire la temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin.(1) pct.8) și 12) Cod de procedură penală, prin care se invocă lipsa elementelor constitutive ale infracțiunilor incriminate inculpatului, Colegiul penal reiterează că temeiul invocat de recurenți - „*nu sunt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor

constitutive ale infracțiunii respective.

Prin urmare, temeiul, la care se face trimitere în recursuri, nu este aplicabil în speța examinată din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării deciziei instanței de apel.

La caz, fiind cert că conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Referitor la alegațiile avocatului Medeleanu R., care a menționat că necătând la faptul că instanța de apel a audiat inculpatul, care nu a recunoscut vina, inclusiv și partea vătămată Xxxx care a dat declarații contradictorii, instanța a făcut referire și la declarațiile părților vătămate Xxxx, Xxxx și a martorului Ternovețchi N., care au fost depuse în cadrul instanței de fond, însă aceștia nu au fost audiați pe viu în instanța de apel, Colegiul penal reține următoarele. Cu toate că, declarațiile părților vătămate Xxxx, Xxxx și martorului respectiv, reprezintă în sensul art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului, din conținutul procesului-verbal al ședințelor de judecată în instanța de apel, rezultă că acuzatorul de stat a întreprins măsurile prevăzute de legea procesual-penală, care ar fi asigurat prezența părților vătămate Xxxx, Xxxx în instanța de judecată, astfel, fiind restituit avizul de la Oficiul Poștal s. Iurievca, r-nul Cimișlia, care confirmă că victimele nominalizate sunt plecate din sat, iar în privința martorului Ternovețchi N. acesta fiind citat legal, în cadrul ședinței nu s-a prezentat (f.d. 6-7-verso, 24-26, vol.IV). Prin urmare, fiind verificate declarațiile, probele materiale de prima instanță prin citirea acestora, fapt cu care atât inculpatul, cât și apărătorul acestuia au fost de acord (f.d. 27, vol.IV). Totodată, la etapa cercetării probelor, procurorul a solicitat verificarea declarațiilor părților vătămate Xxxx, Xxxx și martorului Ternovețchi N., care potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel au fost date citirii și la care nu au parvenit completări din partea celorlalți participanți la proces.

Mai mult, la finisarea cercetării judecătorești avocatul și inculpatul nu au înaintat obiecții, iar procesul-verbal al ședinței de judecată, ulterior nu a fost obiectat de către părți în ordinea prevăzută de legislația procesuală.

Prin urmare, în contextul în care partea apărării consideră că instanța de

apel a pus la baza soluției de condamnare a inculpatului Șveț A. declarațiile contradictorii ale părților vătămate Xxxx, Xxxx, se menționează că avocatul nu a fost lipsit de dreptul de a solicita în instanța de apel cercetarea acelor declarații care, în opinia lui, îi dezvinovățește pe inculpat, or, instanța de apel corect a statuat că declarațiile părților vătămate nominalizate sunt veridice și relatează adevărul, sunt consecvente pe tot parcursul procesului penal și coroborează cu celelalte probe scrise și probele materiale, care în cumul dovedesc incontestabil vinovăția lui Șveț A. în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Totodată, instanța de recurs constată că temeiurile invocate de autori cu referire că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, se combat prin materialele cauzei și nu se semnalizează în esență presupusa eroare de drept, astfel încât, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, care în totalitatea lor resping argumentele acestora, precum că Șveț A. nu ar fi săvârșit infracțiunea imputată. Prin urmare, în cauză, semnele faptei prejudiciabile coincid cu semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma juridico-penală și fapta reținută în seama inculpatului poartă un caracter definit și cert.

Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs.

Colegiul penal conchide că instanța de apel condamnându-l pe Șveț A. corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept, respectând prevederile art. 414-417 Cod de procedură penală, principiul contradictorialității în procesul penal, precum și ținând cont de dispozițiile art. 6 din Convenție, și anume că după o hotărâre de achitare instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, întemeiat concluzionând asupra vinovăției acestuia în baza art. 42 alin.(2), 188 alin.(2) lit.b),d) Cod penal, bazându-și soluția pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a

instanței de apel, indicând că probele prezentate în probarea învinuirii și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Astfel, instanța reține că temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare declarate de avocații Medeleanu R. și Munteanu A. în numele inculpatului Șveț A. nu există și, potrivit legii, se impune respingerea acestora ca inadmisibile, cu menținerea hotărârii atacate.

13. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de avocații Medeleanu Roman, Munteanu Angela în numele inculpatului Șveț Andrei, împotriva decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Șveț Andrei*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 aprilie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Ala Cobăneanu

Dumitru Visternicean